

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 3 i 5.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.santjust.org/seas>

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 302
Setembre
octubre
2012

*Companys de la SEAS arribant al coll de la Rimaia,
situat entre el pic de la Rimaia (3.256 m)
i la Maladeta (3.308 m), durant l'excursió
feta el 26 de maig de 2012.*

Foto de Josep Manuel Llabrés.

1 al 7 setembre — Recollida de les fotografies per al Concurs Fotogràfic de la SEAS 2012, al local de 20 a 21 h o a la secretaria de l'Ateneu de 17 a 21 h

15 setembre — Sopar de motxilla amb l'elecció de la millor fotografia per votació popular i lliurament de premis del Concurs Fotogràfic. A les 21 h al Pati del Roure.

30 setembre — Excursió al circ de Concròs (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

7 octubre — 17a Caminada Popular de la SEAS per Collserola. Inscripcions els dies 2, 3 i 4 d'octubre de 20 a 21 h al local social.

19 octubre — Conferència «El Paleolític: entre l'home de Neandertal i l'Homo Sapiens» per Edgar Camarós.

21 octubre — Excursió a les muntanyes de Prades (Conca de Barberà), amb sortida del Parador a les 7 h.

26 octubre — Audiovisual «Cel i Gel. Expedició al Pol Sud» per Robert Rodergas.

28 octubre — Excursió matinal a Sant Marçal i les Illes (Montseny), amb sortida del Parador a les 7 h.

9 novembre — Conferència «Els primers pagesos: el Neolític» per Anna Gómez.

11 novembre — Excursió: Banyoles, Serinyà i Besalú (Pla de l'Estany), amb sortida del Parador a les 7 h.

18 novembre — Excursió matinal literària al Castell de Pera i Marquet de les Roques (Sant Llorenç del Munt), amb sortida del Parador a les 7:30 h.

24 i 25 novembre — Col·locació del Pessebre. Els detalls es donaran a conèixer més endavant.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

FLORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

CARLES I MARCEL: BREU REMEMBRANÇA DE DOS COMPANYS

Francesc Riera Prenafeta

Digueu-me ploraneu si voleu, tant me fa, no sóc de pedra!! El fet és que mentre escric aquestes ratlles les llàgrimes van caient sobre el teclat, estic trist, molt trist, fins i tot en contra de les meves conviccions religioses que haurien de fer que em sentís cofoi pel deslliurament d'en Carles i d'en Marcel dels vincles terrenals de lluita i patiment constant pel dia a dia, i per haver assolit el descans per sempre més; no deixo de pensar que encara no els tocava, que no hi ha dret, que la seva família no es mereix aquesta dis-

sort, que tota la vida pencent per...

En Marcel Canals va morir ara ja farà més d'un any, a finals de novembre de 2010, en Carles Linares ens ha deixat fa poc (15 de març de 2012). Tot i que en ambdós casos les circumstàncies de la vida personal de cadascú havien fet que s'allunyessin de l'àmbit de l'excursionisme, les vivències conjuntes dels primers anys de la nostra joventut crearien un vincle per sempre més. Tal com recordava en un article publicat al nostre butlletí de setembre-octubre de l'any 2000, a les primeries dels anys setanta, juntament amb en Xavier Montón i en Pep Estrany, vàrem començar a rodar per aquestes muntanyes nostrades, moltes vegades de la mà d'en Daniel Cardona que ens inicià en l'observa-

*Marcel Canals,
Carles Linares, Nuri
Montiel, Xavier
Montón, Albert
Riera i Pep Estrany
(Pobla de Segur
1976). Foto de
Francesc Riera.*

Pep Estrany, Marcel Canals, Carles Linares i Francesc Riera (Excursió al Tibidabo, estiu 1974) Foto d'Albert Riera.

ció de la natura i la coneixença del país.

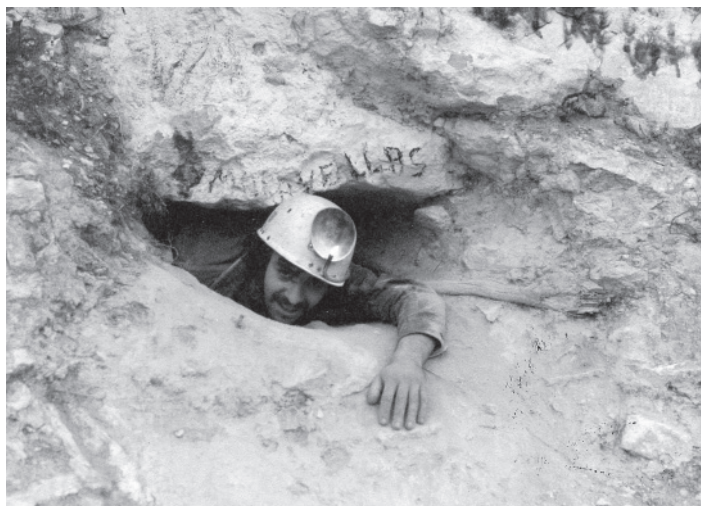
En Marcel va deixar la pràctica de l'excursionisme cap a l'any 1977 per dedicar plenament el seu temps de lleure al món de les motos, amb en Carles seguiríem uns quants anys més, ara dedicats, però, a un nou món apassionant: l'espeleologia, del qual va ser un destacat practicant, establint un fort lligam amb els companys espeleòlegs de la primera etapa del GERP, sense deixar de banda, però, les sortides amb moto i les activitats de caire gastronòmic —sempre interessants.

Amb en Marcel ens vèiem sovint pel barri. Ja feia uns anys que arran de la mort de la seva mare, l'allunyament de la seva companya irlandesa i la pèrdua del lloc de treball, s'anava en-sorrant psicològicament i físicament, però en trobar un company de la infància era amant de la conversa i pun-

tualment s'oblidava dels problemes. Amb en Carles, tot i l'estreta relació que vàrem tenir de joves, durant els darrers trenta anys gairebé no havíem tornat a coincidir; la casualitat, però, va voler que ens veiéssim en la darrera Marxa de Regularitat de la SEAS on vàrem parlar una estona sobre la difícil situació de la feina, i alguna vegada quan venia pels Pisos a veure el seu amic Carles Mateo amb qui compartia l'afició per la cacera, i encara fa tot just tres setmanes que ens vàrem trobar una tarda pel carrer Bonavista atabalant-lo jo amb les meves cabòries sobre la meua actualitat laboral, com si la Nuri i ell no n'haguessin passat de grosses!! què hi farem...

Segur que des d'on són se'n riuen de les nostres angoixes mundanes i temporals, i que d'aquí a quatre dies un altre cop, ja amb ells, ens en riurem plegats tot i recordant els bons moments del nostre pas per aquesta

Carles Linares a la cova Meravelles (Benifallet, abril 1979). Foto de Juli Ochoa.

vall de llàgrimes. Anirem novament a caminar per les muntanyes, explorarem profundes coves, baixarem avencs, anirem a buscar musclos i a caçar bolets, dibuixarem azukikis, viatjarem amb les motos, i gaudirem de la companyia dels familiars i amics que se'ns han avançat, així que fins aviat !!!

Carles Linares a l'avenc Josep Sabater (Tivissa 1982). Foto de Ricard García.

PREIKESTOLEN. LA TRONA MÉS FOTOGRAFIADA DEL MÓN

Agustí Revilla

Preikestolen es pot traduir com La Roca de la Trona (*La Roca del Púlpito* en castellà). És una formació rocosa de granit que s'aixeca 604 metres en vertical sobre el nivell de l'aigua del Lysefjord (*fiord de la Llum*). De la part superior d'aquesta imponent paret sobresurten 30 metres cap al buit formant una plataforma de 625 m² (25 x 25) on s'apleguen els excursionistes. El bloc s'endevina separat de la resta de la paret per una escletxa vertical que, malgrat les mesures anuals no presenten variacions, els geòlegs asseguren que tard o d'hora s'esquerdarà i caurà al fiord.

Aquest fenomen geològic està situat a la costa sud-oest de Noruega, a la província de Rogaland, prop de la ciutat de Stavanger. Hom s'hi pot apropar amb vehicle privat, però és més aconsellable utilitzar els transports públics.

L'aproximació

Al port de Stavanger, mentre esperàvem el ferri, una parella jove caracteritzats pel contrast d'estatura entre el noi alt i prim i la noia baixeta i menuda, ens pregunten en anglès pels horaris, nosaltres els responem

també en anglès. Aviat s'adonen que no som noruecs i seguim la conversa en espanyol. Són bascos, han vingut des de Bergen perquè l'endemà volen pujar a la Preikestolen. El ferri arriba puntual, els passatgers i els vehicles entren amb fluïdesa i el vaixell surt a l'hora prevista. És sorprenent la rapidesa amb què aquestes màquines atraquen i salpen. En trenta minuts arribem al poble de Tau, sortim del ferri i entrem dins l'autobús que en vint minuts més ens durà a l'alberg.

Aquest alberg (*Preikestolen fjellstue*) és un petit hotel amb restaurant que ofereix una vista magnífica sobre l'estany Refsvatnet. Uns metres més avall hi ha tres cabanes de fusta (*Preikes-tolhytta*) amb el sostre cobert d'una vegetació que integra completament l'edifici en el paisatge. Les cabanes disposen de compartiments amb lliteres per a quatre persones i serveis comunitaris, tot ben net i polit. Ens hi vàrem allotjar. Just a la vora del llac, amb la llum tènue del crepuscle.

L'excursió

L'endemà, diumenge set d'agost, ens vàrem llevar amb unes previsions meteorològiques que anunciaven pluges intenses de nou a dotze del matí. Així doncs, vam allargar l'esmorzar dues hores assaborint el menjar noruec, gaudint d'un paisatge encisador, sentint el soroll dels ruixats, recordant antigues vacances amb els fills,

comentant la manera d'ordenar les fotografies i criticant els polítics a tort i a dret. Els joves bascos havien matinat, i ja eren de tornada de la Trona, havien d'arribar a Bergen al vespre. A les dotze comencen a obrir-se clarianes i enfilem la pujada juntament amb una processó d'excursionistes que parlen llengües diferents, també l'espanyol: un matrimoni andalús amb calçat de ciutat es queixa de les pedres relliscoses i la dona s'atura esbufegant cada cinquanta metres, dubto que arribin a la roca. Ens saluden uns israelians: – *Ah, de Barcelona, nos gustó mucho el acuario.* – *¿Y los edificios de Gaudí?* – *¿Cómo?* També un avi amb el seu nét: – *Where're you from?* – *Barcelona.* – *Well. Visca Catalunya!* Colles de joves, parelles madures, pares amb nens petits, grups organitzats, muntanyencs solitaris, tothom amb el mateix

objectiu. Ah, i cap envàs metàl·lic ni ampolla de plàstic ni kleenex.

La vegetació és semblant a la d'alta muntanya catalana: bedolls, pi roig, falgueres, bruguera, seneci i nabius. Al llarg del trajecte va caure algun petit xàfec i les pedres del camí relliscaven. Els llimacs es feien veure tot arrossegant-se sobre l'herbei. Unes plataformes de fusta ens permetien salvar les zones d'aiguamolls, i segons anem ascendint podem albirar estanys glacials a nivells inferiors. Pugem amb lentitud, ens aturem a gaudir del paisatge i a fotografiar-lo; quan arribem a la Trona hem caminat tres hores. La visió de la pedra impressiona i les cames ens tremolen en veure els turistes apropar-se a la vora, seure-hi amb les cames penjant o fent-hi acrobàcies. Però més tard nosaltres també fèiem les mateixes

Agustí Revilla, Conxita Cañas, Josep Maria Ballart i Maria Cònsul sobre les roques del fiord de la Llum. Foto de Josep Maria Ballart.

*Vista de la
Trona pujant el
Neverdalsfjellet.
Foto de Maria
Cònsul.*

imprudències per tal d'aconseguir una foto artística. La Preikestolen deu ser la pedra més fotografiada del món. A l'esplanada i arrezerats del vent per una paret de pedra vàrem menjar un mos, tot gaudint de la vista sobre el fiord.

El Lysefjord té una longitud de quaranta-dos quilòmetres i una fondària de cinc-cents metres. Les parets que el flanquegen, roques de granit de color clar, poden arribar als mil metres d'alçada. Aquest congost fou tallat per l'acció de les glaceres i, quan aquestes es van desfer fa deu-mil anys, el mar va inundar el fiord. Fou aleshores quan es va modelar La Trona.

Per les muntanyes que s'aixequen a la vora del fiord hi ha diferents corriols que menen a cims, estanys i boscos i que permeten fer rutes circulars. Havent dinat vàrem enfilar un camí que ens va portar

fins a un pic anomenat Neverdalsfjellet (706 m). Des de la dreuera i des del cim contemplem a vista d'ocell: la Trona, diferents estanys, el fiord, un vaixell que hi navega, el poble de Tau, la ciutat de Stavanger i les illes de la costa atlàntica. Els núvols cobreixen les llunyanies, però permeten el pas d'una llum meravellosa, sempre amb la cua del fiord com a protagonista, Lysefjord, el fiord de la Llum. Gaudim d'uns paisatges nous, inèdits, amb una llum diferent, amb unes panoràmiques per a privilegiats. Des del cim descendim fins a un llac on el viarany s'ajunta amb el corriol de la Trona i des d'aquí desfem el camí de pujada.

Al vespre sopem i dormim a *Preikestolhytta* i l'endemà tornem a Stavanger, població bonica que temps enrere vivia de les conserves del peix i avui ha esdevingut

*Cabanes de fusta de
Preikestolen. Foto de
Conxita Cañas*

una metròpoli cosmopolita i rica ja que a prop, al mar del Nord, s'exploten jaciments de petroli. Dues de les atraccions turístiques més interessants són el Museu de les Conserve (Norsk Hermetikkmuseum) i el Museu del Petroli (Norsk Oljemuseum).

Noruega

L'excursió a la Preikestolen fou una caminada durant les vacances d'estiu del 2011 que vam fer quatre companys de la SEAS a Noruega. Una altra fou a la muntanya Fannaraki del Parc Nacional Jotunheimen i una tercera al Munkebu de les illes Lofoten.

Noruega és el país més desenvolupat del món, el que ofereix millor qualitat de vida, però aquells dies d'agost els seus ciutadans estaven de dol pels setanta-set morts que Anders Behring Breivik

(ultraconservador, cristià luterà, anticomunista i racista) havia ocasionat en la massacre terrorista que va perpetrar el divendres vint-i-dos de juliol a Oslo i Utoya. Els noruecs entapissaven amb flors els voltants dels edificis emblemàtics d'Oslo: la catedral, el parlament, l'ajuntament, la universitat, el teatre nacional i les places. Milions de flors, espelmes, fotografies i óssos de peluix. Oslo, Bergen, Stavanger, Trondheim, a totes les ciutats vam viure les mateixes manifestacions de tristesa. A la catedral d'Oslo, davant d'un altar ple a vessar de flors i de fotografies de nois i noies joves, uns adolescents s'abraçaven entre ells i ploraven, potser alguna víctima era familiar seu o company d'institut.

Nosaltres quatre, amb el cor encongít i roses a les mans, tampoc vam poder aturar les llàgrimes.

ASCENSIÓ A LA MALADETA (Maleïda?) 3.308 m

Manu Llabrés

Participants: Bel Montfort, Higini Hernández, Joan Anton Pera, Joan Gómez, Joan Urpinell, Jordi de la Riva, Montserrat Sala, Núria Mitjans, Pau Mora, Pere Pascual, Ramon Prat i Manu Llabrés.

Aquesta és una crònica de la meva primera participació en una activitat del Grup Veterà de la SEAS. A la majoria dels companys de la sortida no els coneixia o ben poc, així doncs aquesta crònica està feta amb una visió «de fora», de novell al grup.

A les 16:45 del divendres 25 de maig sortíem de Sant Just i arribàvem a l'aparcament al pla de la Besurta sobre les vuit. Darrera deixàvem l'autovia amb vistes a Montserrat, el blat madurant als plans de Lleida, els nombrosos radars de la carretera i els revolts dels congostos camí de Benasc. Davant nostre un reguitzell d'esquiadors enfilant el camí al refugi de la Renclusa, calçats amb les botes d'esquiar, la motxilla i els esquís a l'esquena.

El camí que du al refugi està bastant net de neu i s'hi puja prou bé. Tenim temps de fer alguna foto del sol ponent darrera el Mall Printat abans de reunir-nos amb els companys que

Pujant al coll de la Rimaia. Foto de Jordi de la Riva.

han arribat abans al refugi, a temps d'assaborir el menú.

Al refugi ens han deixat una mansarda per a nosaltres sols, de manera que si algú ronca a la nit, podrem dir-li el que ens sembli, que tot quedarà en família.

Havent sopat, la Montserrat i la Núria, compartint auriculars de la ràdio, retransmeten a la resta del grup el desenvolupament de la final de copa Atlètic de Bilbao - Barça. Amb dos gols del Barça per davant, toca anar a descansar per a l'endemà. Dintre del nostre dormitori particular, els llums tancats, es pot sentir encara la veu d'en Puyal, ben lluny, d'algú que prefereix anar a dormir un cop la Copa estigui assegurada. Bona nit!

Zzzzzzzzzzz!

A les 5:45 sona la primera alarma de rellotge i ens posem en marxa. Les senyores del grup donen mitja volta al seu jaç, ja que es quedaran

als voltants del refugi i no els cal matinar tant. Quan baixem a esmorzar, la planta baixa bull d'activitat. Els esquiadors ja han esmorzat i es preparen per marxar cap als cims propers. Nosaltres deurem ser els darrers en abandonar el refugi. A l'exterior, un seguit de gent no para d'arribar des de l'aparcament.

Fet i fet, comencem a caminar sobre les 7. Els pocs núvols de primera hora van marxant i deixen pas a un cel blau uniforme. Un atractiu d'aquesta ascensió que iniciem és que veus perfectament el pic que hem d'assolir des de la porta del refugi: està bé conèixer la diferència de cotes i altres dades rellevants, però el fet de poder contemplar l'objectiu és molt engrescador. Et sents petit davant d'aquella muntanyota, però també capaç de fer una cosa gran. Enfilat-te a un dels gegants de la nostra geografia. Tot i que, aquest nom de Maladeta, i el d'un altre pic proper, el Pico Maldito, quin secret, quina maledicció amaguen? Què ens hi trobarem allà dalt?

Amb tots aquests pensaments al meu cap, comencem a caminar. Només sortir del refugi ja trepitgem neu i els esquiadors es calcen els esquís. Donat que som ben pocs que anem a peu, ens toca fer traça de bota en una neu molt tova a causa de l'elevada temperatura. Esperem a posar-nos els grampons. Per tal de repartir la feina feixuga, ens tornem a obrir traça i a portar la corda a la motxilla. Cal repartir l'esforç.

A 2.140 metres, reporteres de luxe per la final de copa entre el Barça i L'Atlètic de Bilbao. Foto de Manu Llabrés.

El pic d'Alba presideix les primeres ziga-zagues, quan succeeix un imprevist: al Joan Gómez, que arrossega un refredat, no li ha sentat gens bé l'esmorzar i se n'ha de tornar al refugi.

Continuem amunt, sense pressa, amb l'objectiu sempre al davant. Busquem el pendent a l'ombra, amb l'esperança que la neu estigui més consistent i permeti un pas més àgil, menys pesant, però és en va. A la nit no deu haver gelat en cap cota d'aquesta muntanya. La neu s'enfonsa sempre sota el nostre pes. En ocasions, la base és tan feble, que tota la cama desapareix, engolida. En un moment donat, en Pau, tot ell, queda colgat de neu.

Fem un descans: un glop i un mos abans d'arribar a la glacera. Des d'aquest punt ja es veu la canal del coll de la Rimaia, situada entre el pic de la Rimaia (3.256 m) i la Maladeta

*Trescant entre els rocs cap al coll d'Abadias.
Foto de Jordi de la Riva.*

(3.308 m). Ens ho mirem i no tenim clar si podem pujar per aquesta via. Cadascú dona la seva opinió. Jo callo, que sóc nou. Tot i que es veu algú que sembla que ja hi pugi per la canal, no ho distingim prou bé. Sembla molt dreta i les condicions de la neu no són les millors. En qualsevol cas, decidim acostar-nos-hi per valorar-ho des de prop.

Entrem a la glacera, que està prou uniforme. Les nevades d'aquest hivern i sobretot de la primavera permeten transitar-hi pel camí més curt, sense esquerdes a la vista. A les 11:30 arribem al peu de la paret. Ara sí toca calçar-se els grampons. És en aquest moment que m'adono que no porto els grampons a la mida de la bota i no puc ajustar-los. Demano si algú porta alguna eina útil, però no en tenim cap que hi vagi bé. Mal cap de passerell!, penso. Dintre meu, decideixo no destorbar la

resta de companys i esperar-los en algun punt que acordem o tornar pel meu compte al refugi. Acabo de descobrir el significat de la maledicció d'aquest pic.

Quan és el moment de començar a pujar, els comunico la meua decisió, però no l'accepten. De cap manera. Tu puges amb nosaltres. Jo em moro de ganes de pujar-hi, així que em deixo convèncer ben ràpid: l'estratègia consisteix en què jo hi vagi davant, assegurant cada passa i el piolet ben clavat. El Pere darrera meu, per si m'ha d'agafar fort en cas de rellicada.

La neu està ben trepitjada i els graons ben marcats a la neu. Tot i així, les primeres passes són cauteloses, valorant la fiabilitat de cada pas. La paret s'enfila ràpid, uns 50° li calculen. El camí és lent, però sorprenentment segur. Mica en mica, els que arriben darrera nostre al peu de la paret semblen insectes menuts, diminuts. Mirant amunt, cal pujar molt el cap per veure el coll al capdamunt. Ens hi acostem amb pas segur.

Un darrere l'altre, tots arribem al coll, que ens ofereix unes vistes magnífiques sobre el massís del Posets i el llac de Cregüenya gelat als nostres peus. Amb els ànims crescuts en haver superat el que es preveia com a escull principal de l'ascensió, fem camí cap al cim, per la seva aresta.

En poca estona ja hi som! Però com pot ser que un dels cims principals dels Pirineus no estigui coronat per una creu, una piona, algun objecte emblemàtic i reconeixible per fer-te la fotografia? Però la vista se'n va cap a la glacera de l'Aneto: blanca, immaculada, imponent, magnífica. Com pot ser que encara hi hagi algú que ens demani que per què pugem a les muntanyes?

Fotografia amb la senyera de la SEAS i amb la del país que algun dia va ser una república (i esperem que ho torni a ser aviat). I tirem avall. Tornarem pel camí habitual per accedir a aquest pic, que ve de la glacera de l'Aneto, l'admirada, passa pel coll per sota del pic d'Abadías (3.271 m) i flanqueja fins al cim pel vessant de Cregüenya. Així doncs ara ens toca flanquejar, que anem en sentit contrari.

Fora grampons. Busquem el camí. La timba és imponent. Els blocs de pedra relliscosos a causa del desglaç, cal vigilar. Els més baixets ens hem de despenjar per fer peu en algun tram. L'Urpi obre camí, que en sap d'això i és ben alt. En Pere tanca pel darrere, l'han entretingut gestions personals urgents prop del cim i vigila que l'expedició no tingui cap entrebanc per la rereguarda.

Un cop al coll, en Jordi i l'Urpi, que els sobren forces, decideixen coronar l'Abadías, tot acompanyant un parell d'esquiadores

Camí del cim d'Abadías, algú segueix a l'Urpinell. Foto de Jordi de la Riva.

eixerides que passaven per allà, mentre la resta obrim traça de baixada, de nou amb neu abundosa sota els peus.

Ens reunim tots (sense les esquiadores) en un petit illot de pedres a la glacera de l'Aneto, des d'on haurem de flanquejar sense perdre alçada fins al Portilló Superior. Un altre mos i seguim les traces dels esquís que ens menen cap al següent objectiu. Entre tant, els núvols es van condensant, es van ennegrint i sembla que la maledicció pot tornar a manifestar-se.

Mentre remuntem el Portilló, cauen les primeres gotes, que van seguides de calamarsa ... haurem d'apressar-nos cap al refugi.

Un cop a l'altre vessant, el Pere es deleix en pensar en el *culembajen*. En Pau diu que s'hi apunta i jo no m'acabo de fer ben bé la idea del que volen dir. Però ben aviat està ben clar: en Pere passa primer, mar-

Cim de la Maladeta. D'esquerra a dreta: Higini Hernández, Pere Pascual, Ramon Prat, Joan Anton Pera, Manu Llabrés, Jordi de la Riva, Pau Mora i Joan Urpinell (a sota). Foto de Jordi de la Riva.

ca un sòlid canaló a la neu, directe cap al refugi. En Pau hi va darrere. I la resta els seguim. Són més de 500 m de desnivell, que llisquen sota els nostres darreres en un no res.

Arribem al refugi a les 3 de la tarda. En Jordi mira el rellotge i no s'ho creu: a la una sortíem de l'Abadías i ja som aquí! Reposem, mengem, paguem els serveis del refugi i a buscar els cotxes. Pel camí les dones expliquen les seves vivències del dia

camí dels llacs: molta neu, és clar i un festival de marmotes, famílies de marmotes jugant, corrent, menjant. En Joan Gómez ja està bastant recuperat. Tant de bo. El Barça, sí, 0-3, cap més gol a la segona part. Trucades als familiars de Sant Just i Barcelona: bé, bé, tot molt bé. El temps ha aguantat, hem fet el cim, molta neu... i cap a El Pájaro Loco, a Castejón de Sos, on podrem dutxar-nos, sopar bé i riure una bona estona tots plegats.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 4 de juny de 2012

— Baixes: Immaculada Malaret Julià (43) per defunció.

— Arran de l'accident que va patir l'excursionista Lilo Miller a qui li havíem fet una llicència temporal, es decideix elaborar un protocol intern d'actuació per als accidents de muntanya per tractar d'evitar problemes d'atenció mèdica.

— Decidim afegir la SEAS als actes de col·locació de la senyera a la Penya del Moro, proposats per Sant Just per la Independència i amb participació de nombroses entitats locals. La nostra Secció s'encarregarà de conduir els assistents des de can Ginestar fins a la Penya del Moro.

— Enguany també participarem amb un relleu a la Flama del Canigó.

— Es programarà per al 26 d'octubre de 2012 a les 8 del vespre l'audiovisual "Cel i Gel" sobre una expedició de Robert Rodergas al Pol Sud.

— S'aproven les bases per la concurs fotogràfic d'aquest any.

Reunió del 2 de juliol de 2012

— Altes i Baixes: no n'hi ha

— Durant la reunió s'informa que

han estat escanejats en format pdf tots els butlletins que faltaven.

— La FEEC ens ha atorgat una subvenció de 279 euros per haver tramitat 180 llicències federatives durant l'any 2011.

— Finalment, el jurat del Concurs Fotogràfic estarà format per: Carme Malaret, Josep Perarnau, Joan Porredon, Josep Requena i Toni Royo.

— Es valora molt positivament com van anar els actes de col·locació de la senyera a la Penya de Moro, on hi van assistir a l'entorn de 400 santjustencs.

— A causa de l'alta utilització actual del local de la Secció, es decideix controlar-ho fent servir el calendari de Google de l'usuari de la SEAS per evitar coincidències. Joan Urpinell vetllarà pel correcte funcionament.

— A la Marxa de Regularitat, celebrada a Marganell i Santa Cecília de Montserrat, hi van participar 30 equips amb un total de 64 participants i 27 membres a l'organització.

— Pel que fa al Sopar de Lluna Plena, celebrat a Puiglagulla (Osونا), la participació ha estat de 71 companys.

— Després de la proposta rebuda des de l'Ajuntament, decidim afegir-nos a la Setmana de la Mobilitat Sostenible i Segura a través de la nostra Caminada Popular.

Butlletí de la SEAS. Any 46, núm. 302

Taula de redacció: Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente, Maria García, Jordi Gironès i Agustí Revilla. Autoedició: Jordi Gironès. Tramesa: Elisabeth Bart. Disseny: Josep Nuet. Correcció de textos: Servei Local de Català. Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: arribant al coll de la Rimaia, proper al pic de la Maladeta	
Calendari	2
Carles i Marcel: breu remembrança de dos companys, per Francesc Riera	3
Preikestolen, la trona més fotografiada del món, per Agustí Revilla	6
Ascensió a la Maladeta, per Manu Llabrés	10
Informació de la SEAS	15

Membres de la SEAS durant l'excursió de Veterans a l'embassament de Bachimaña des de Panticosa. Al fons es veuen els Infiernos. Foto de Josep Gil.